

indgivet sin Dimission samme Dag. Deraf seer den ærede Minister, at han ikke med Rette har kunnet anvende den udtalte almindelige Sætning i dette Tilfælde. Nei, den nævnte tidligere Indenrigsminister har efterladt os et Testamente, idet han gik af, et dyrt Testamente, som vi skulle nødes til at opfylde derved, at det bliver givet et Skin af, som om her vare vi i den endelige Forpligtelser tilfiede, man ikke kunde fravige uden at svække Statens Credit og Tilstanden til Regjeringen. Den tidligere Indenrigsminister har efter min Overthyndning gjort dette med fuldkomment Overlæg; en saa klartseende Mand som han kan ikke have været uvidende om, hvad Betydning en saadan Skrivelse som den af ham fremlagte, maatte kunne faae i Fremtiden, og den nuværende ærede Indenrigsminister har netop taget Sagen paa den Maade, som den daværende Minister maa have tænkt sig; han har holdt disse Forpligtelser fremfor os og sagt: Vi svække Statens Credit ved ikke at opfylde dem. Og i det Dieblis, da vi ere isærd med at faae større Jernbanearbejder istand, har man søgt at friste os, som ønske disse Arbejder fremmede, til at lade være at gjøre slige Indsigelser, idet man har fremstillet det, som om vi derved i højeste Grad vilde skade Jernbanesagen i det Hele. Jeg haaber imidlertid, at denne Fristelse skal blive overvundet af dem, der virkelig vilde holde paa Rigsdagens Ret til at kontrollere Ministerne med Hensyn til deres Anvendelse af Reservecapitalen og af Statsformuen overhovedet. Der blev dernæst henkastet en virkelig ubillig Yttring af den ærede Minister. Den blev allerede før indbegaaet af den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Fischer); men da jeg har været en af dem, der have havt megen Uvillie mod den iydste Tverbane, saaledes som den blev vedtagen, mener jeg, at jeg har særlig Anledning til at tage til Gjenmæle mod denne Yttring. Den ærede Minister sagde, at dette Stridsspørgsmaal vistnok væsentlig var bleven reist af den Uvillie, som fandtes med Hensyn til Tverbanen. Det er en ubillig Yttring, naar den første Gang fremkommer, og de, som vilde gjentage den, gjøre sig skyldige, siger jeg, i en uretfærdig Insinuation. Nei, det er Udvalgets Fleertals Overbeviisning om, at

det har været dets Pligt at forelægge Thinget et Forslag, der sigtede til at bevare Rigsdagens Indsigelse paa Reservecapitalens Anvendelse, der har ledet det, og ikke nogen Uvillie mod den iydste Tverbane. — Det har forekommet mig, at der her under Debatten er fremkommet Yttringer, som tydede paa, at Ministrene skulde være saa at sige uindskrænkede Herrer over den Maade, hvorpaa de vilde anvende Reservecapitalen; men man maa huske paa, at Loven af 4de Marts 1857 gjør dem ansvarlige for den Anvendelse, de gjøre deraf, og at altsaa Rigsdagen maa have i sin Haand at kunne tage Forholdsregler til ikke blot at gjøre Ansvar gældende mod den enkelte Ministers forkeerte Handlinger, men ogsaa Forholdsregler, som kunne sætte Ministeren istand til at vide, hvorvidt hans Myndighed gaaer, og hvorvidt han er bunden ved, hvad der med Hensyn til Anvendelsen af Reservecapitalen, er skeet af en Formand, og det er det, man i nærværende Tilfælde vil hjælpe den nuværende Indenrigsminister til.

Jeg skal derfor anmode det ærede Things Medlemmer i Modsætning til, hvad der blev fremført af den ærede Minister og den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Oppermann), om at ville stemme for Udvalgets Indstilling. Det er min Overbeviisning, at dersom man ikke stemmer for en Forholdsregel af den Art, her er Tale om, giver man Afkald paa en af Rigsdagens vigtigste Rettigheder, og det troer jeg, vi ere uberettigede til. Her er blevet talt om, at det dog maaskee kun var 260,000 Rbd., der vilde tabes. Ja, mine Herrer, det er allerede en ganske skøn Sum, synes mig; men naar vi lade dette Tilfælde passere, hvad vil da Følgen blive for Fremtiden? Er det da ikke blevet kundbart for Ministrene, at de kunne omtrent lade og gjøre, som de vilde, med Hensyn til Reservecapitalen, og dog staae angerløse, idet de see, at Rigsdagen ikke opfatter sin Stilling anderledes, end at den, naar man giver Yttringer om, at det vilde være uheldigt for større Jernbanearbejder at gaae ind paa Beslutninger som den her foreslaaede, lader dem falde. Jeg kan ikke see andet end, at det er vor ufravigelige Pligt